

Jan Krupička, 3. ročník zdravotnický asistent, VOŠ a SŠZS Ústí nad Orlicí

Je ráno, druhého listopadu 2019 a já stojím před vchodem do Orlickoústecké nemocnice. Čeká mě další den na odborné praxi, a to na všeobecné chirurgii.

Přicházím na oddělení. Přes prosklené dveře vidím paní učitelku již v akci, jak s ostatními sestrami řeší dění okolo těch „pár hodin“, co zde strávíme. Za moment už paní učitelka míří ke dveřím a vítá nás. Jsme žáci a žákyně třídy ZA 3. B. Vejdeme v nažehlených krásných uniformách a sestra nám začíná předávat informace.

Já budu působit na pokoji číslo devět. To znamená, že mám ještě chvilku času, než dostanou informace ostatní. Společně se spolužačkou, která má pokoj s podobným číslem, vybereme klíče a jiné cennosti od zbytku skupiny. Ukládáme je do šatny pro pacienty. Za chvíli se vrátíme zpět na recepci. Ještě pár minut čekám a už jsem konečně na řadě. Sestra mi pohotově předá všechny potřebné informace, které nemám zapsané ze včerejšího odpoledne. Vypadá to, že k žádným změnám nedošlo. Dnes, stejně jako včera, ošetřuji dva postarší pány.

Směřuji ke skladu s čistým prádlem, poté k pokoji č. 9. Na ták naberu vše, co je potřeba pro úpravu lůžek. Otvírám dveře a zdravím mé dva pacienty. Oba vypadají, že mají dobrou náladu. Ani jeden z nich není po těžkém zákroku, a proto je vyzývám, jestli by si nemohli dojít do sprchy. Já mezitím upravím lůžka. V této činnosti mám již díky teoretické výuce praxi a postele jsou krásně ustlané během okamžiku. V sedm hodin jsou oba pacienti na svém pokoji a přichází pan doktor na vizitu. Asistuji při převazech. Z rozhovoru s lékařem vyplývá, že pacienti budou moci jít za pár dní domů. Asi o půl osmé si jdu připravit ranní léky a podávám je oběma pacientům. Za dohledu paní učitelky aplikuji infuzi staršímu z klientů.

Je zhruba čtvrt na devět. Já mám vše hotové, a proto klepu na dveře ostatních pokojů a ptám se, jestli někdo ze spolužáků nepotřebuje s něčím pomoc. Pár kamarádů ze třídy využívá mou pomoc, protože se starají o klienty, kteří jsou bezprostředně po operaci. Otočím se na hodiny a už je zhruba půl desáté. Z chodby slyším paní učitelku, jak nás svolává, abychom se šli nachystat na předání informací sestřičkám.

Takový byl můj dnešní den na praxi v nemocnici. Vypadá to celkem jednoduše, ale není. Uvědomuji si, že pro tuto profesi je nutná 100% soustředěnost, duchapřítomnost, laskavost, empatie, trpělivost, pečlivost.

Na otázku, zda bych školu, či profesi někomu doporučil, si odpovědět netroufám. Myslím si, že tuto profesi nemůže vykonávat každý.

Já jsem se nenechal ovlivnit nikým a ničím a jdu si za svým cílem.